

Richard Čech

Tajemství únosu
zpěvačky

Upozorňujeme, že kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího. Kniha jako celek ani žádná její část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována. V případě dalšího šíření neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky podle platného autorského práva a trestního zákoníku.

Obsah

KAPITOLA 1.....	3
KAPITOLA 2.....	20
KAPITOLA 3.....	28
KAPITOLA 4.....	48
KAPITOLA 5.....	56
KAPITOLA 6.....	67
KAPITOLA 7.....	75
KAPITOLA 8.....	85
KAPITOLA 9.....	97
KAPITOLA 10.....	105

KAPITOLA 1

Pondělí 1. listopadu

Iveta Bachová se pomalu probouzela z hlubokého spánku. Po chvíli se posadila se na okraj velké postele a promnula si oči. Potom se postavila před zrcadlo připevněné na posuvných dveřích šatní skříně a prohlížela si své nahé tělo s velkými ňadry. Neučesané dlouhé vlasy jí přitom padaly do očí. Nahá odešla do koupelny, kde se osprchovala vlažnou vodou. Proud vody z masážní sprchy nasměrovala na rozkrok a měnila tlak dopadající vody. Nakonec se osušila velkým modrým ručníkem a oblékla se do bílého županu s kapucí.

Takto oblečená zamířila do prostorné kuchyně, kde zahájila ranní rituál. Nejdříve spustila přístroj na mletí pražených semen kávovníku. Milovala kávu pro její charakteristickou silnou vůni a věnovala její přípravě zvláštní pozornost. Kávu připravovala arabským způsobem ve speciální konvičce nazývané "džezva". Právě když dojídala, tak začal zvonit mobilní telefon položený na kuchyňském stole. Přijala hovor a uslyšela hlas své matky, jak jí připomíná společný oběd v restauraci Hliněný dům v Průhonicích. Iveta potvrdila společnou schůzku a ukončila hovor slovy: „Jdu si zaběhat do lesa. Ahoj v poledne.“

Iveta se vrátila do ložnice k velké šatní skříně. Shodila ze sebe bílý župan a natáhla si černé kalhotky. Pak si oblékla krátké červené elastíky a sportovní tričko s úzkými ramínky. Na něj si oblékla větru odolnou červenou vestu, která jí měla chránit v začínajícím podzimním počasí. Když si zavazovala tkaničky, tak opět zazvonil mobilní telefon.

„Iveto, jaké si měla ráno? Já právě přijíždím do Plzně. Chtěl jsem ti říci, že do Rudy jezdím jen dočasně, než si najdu nového provozního ředitele,“ ozvalo se z telefonu.

„Ahoj, právě jsem se oblékla a jdu si zaběhat. Chyběl si mi dnes ráno v posteli. V kolik si vstával? Já jsem spala po našem milování tak tvrdě, že jsem se ani neprobudila, když jsi vstal,“ řekla Iveta. „Vstal jsem v šest hodin a v sedm jsem odjížděl. Zavolám ti, až dojezu a budu mít po poradě. Ráno mi volala recepční, že si jeden host stěžoval na včerejší

večeři. Měj hezký den. Ahoj,“ ukončil hovor manžel Ivety – majitel železnorudského hotelu Jiří Pokorný.

Iveta si na levou ruku připevnila sportovní pouzdro s iPodem. Na pevném disku přehrávače měla svojí oblíbenou hudbu. Nasadila si sluchátka a spustila iPod. Z domu vyšla do zahrady s bazénem a odtud brankou v plotě přímo do lesa. V lese ucítila vůni jehličí a na větvích starého smrku uviděla sedět sýkorku. Běžela po lesní cestě vinoucí se mezi vysokými smrky, která vedla k dřevěnému altánku stojícímu na křižovatce dvou lesních pěšin. U altánku zabočila doleva. Po asi padesáti metrech se lesní pěšina stočila doprava. Další cesta byla lemována hustým neproniknutelným křovím, které znemožňovalo výhled do okolí.

Iveta se začala cítit dobře a pociťovala radost z běhu způsobenou tím, že se jí začal uvolňovat endorfin do mozku. To jí dalo na chvíli pocit, že může běžet celý den. Právě když uslyšela v sluchátkách hlas zpěvačky Alannah Myles zpívat píseň Black velvet, tak se pod ní probořila část lesní pěšiny. Po pádu zůstala nehybně ležet na břiše a cítila bolest způsobenou odřením dlaně pravé ruky. V sluchátka jí stále zněla píseň Black velvet, když ucítila, jak jí někdo zkroutil pravou ruku za záda a nasadil na ní kovové policejní pouto. Po několika dalších vteřinách měla obě ruce v poutech za zády a přes ústa natažený šátek, který jí bránil křičet o pomoc. Neznámý jí obrátil na záda a vytáhl jí sluchátka z uší. Iveta uviděla muže oblečeného v maskáčových kalhotách, v khaki košili a obličej měl zakrytý zelenou kuklou s oválným otvorem pro oči.

Muž jí přitiskl nůž na krk a tiše, skoro šeptem, řekl: „Teď vstaneš a půjdeš se mnou! Pokud se pokusíš utéct, tak tě zabiju tímhle nožem.“ Výhrůžná slova doprovodil tlakem nože na Ivetin krk. Potom jí pomohl vstát. Levou rukou držel řetízek spojený s kovovými pouty na Ivetiných rukou a pravou rukou jí stále tiskl nůž na krk. Přestože bylo na listopad velmi teplo, tak Iveta měla pocit, že jí běhá mráz po zádech. Strach z neznámého muže zvyšoval ostrý nůž přitisknutý na její krk. Rozhlížela se po lese, ale viděla jen husté křoví mezi stromy. Společně ušli patnáct metrů na okraj lesa, kde parkovala hnědá dodávka značky Renault Kangoo s tónovanými skly, které znemožňovali pohled do vozu. Muž u

dodávky otevřel zadní křídlové dveře, za kterými byl nákladní prostor oddělený od zbytku vozu pevnou přepážkou. V nákladním prostoru ležela dřevěná paleta a na ní rozložený koberec. Muž poručil Ivetě vstoupit do vozu a položit se břichem dolů na koberec na paletě. Poté obtočil konec řetězu kolem palety a zajistil ho visacím zámekem. Když Ivetě svázal nohy silným provazem, tak z kapsy vytáhl lahvičku s chloroformem a namočil do něj kapesník. Iveta ucítila nasládlý zápach z látky přitisknuté k jejímu nosu. Vdechování jí způsobilo ospalost, bolest hlavy a nakonec usnula.

Muž si stáhl zelenou kuklu z obličeje a nasadil si tmavé brýle a modrou kšiltovku. Pak vystoupil z dodávky zadními dveřmi. Krátce se rozhlédl a důkladně zamkl dveře k nákladnímu prostoru. Poté nastoupil do vozu dveřmi pro řidiče. Když byl v bezpečí za tmavými skly dodávky, tak se spokojeně rozvalil v sedačce. Na ruku měl tenké chirurgické rukavice, aby nezanechal otisky při řízení. Nastartoval motor a během chvíle se dostal z asfaltové cyklistické stezky do ulice vedoucí na Opatovskou ulici, kde se dodávka zařadila do kolony jedoucích aut.

V Krakovské ulici u Václavského náměstí stál nenápadný dům. Vedle jeho vstupních dveří byla na zdi přišroubována malá kovová destička s nápisem *Útvar pro zvláštní případy*. Útvar byl jednou ze speciálních policejních složek, která působila na celém území České republiky a zabývala se vraždami, loupežemi, únosy, vydíráním a sexuálně motivovanými trestnými činy. Ve znaku měl lva s mečem.

V prvním patře zmíněného domu seděli u stolů postavených proti sobě detektivové Psohlavec a Tesař. Marku Psohlavci bylo 46 let. Měl vysokou postavu. Šedivé oči se soustředěným výrazem doplňoval velký nos s přeraženou nosní přepážkou. Na pravé paži měl vytetovanou hlavu německého vlčáka s vyplazeným rudým jazykem. Michal Tesař byl o dva roky mladší a o hlavu menší než Psohlavec. Z jeho kulatého obličeje vyzařovala energie.

Psohlavec si začal si zapalovat cigaretu přímo v kanceláři. Tesař vstal a ukázal na nápis na dveřích: *Kouření v této kanceláři zakázáno.*

Psohlavec se beze slova zvedl a odešel kouřit do kuchyňky na chodbě, kde potkal nadřízeného majora Josefa Gotta, který měl po včerejším pití kocovinu.

„Dobře, že tě vidím. Máme nový případ. Chtěl jsem jít za tebou,“ řekl major Gott.

„O co se jedná?“ zeptal se Psohlavec a odklepl popel z cigarety do starého popelníku se znakem policejního útvaru.

„Únos zpěvačky Ivety Bachové. Únosce dnes v poledne telefonoval jejímu manželovi do hotelu v Železné Rudě a požadoval dva miliony korun,“ vysvětloval major Gott.

„Proč volal do hotelu v Železné Rudě? Kde stal únos?“ ptal se dál Psohlavec.

„Nech mě to vysvětlit. Iveta Bachová zůstala v Praze a její manžel odjel dnes ráno do Železné Rudy, kde vlastní horský hotel Orel. Její matka paní Goldmanová volala dnes dopoledne na policejní stanici v Praze Újezd, že se jí ztratila dcera. Vzhledem ke krátké době pohřešování, to nikdo nebral vážně. Ale Goldmanová donutila policisty z místní stanice, aby se šli podívat do Milíčovského lesa za vilou její dcery, kam chodila každé ráno běhat. Matka měla obavu, jestli si dcera při ranním běhání nezlomila nohu. Místní policista našel uprostřed lesní cesty jámu o velikosti přibližně jeden krát jeden metr a asi třicet centimetrů hlubokou. Jáma byla zakrytá jako past a byly v ní stopy, které ukazují, že se do ní někdo probořil. V okolí bylo polámané křoví a zvalená tráva jako, kdyby tam někdo zápasil. Od jámy vedli zřetelné stopy dvou osob na kraj lesa, podél kterého vede asfaltová cyklistická stezka. Na trávníku mezi stezkou a okrajem lesa se našli stopy pneumatik auta. Tyto skutečnosti a telefonát únosce manželovi Bachové vedli k přidělení případu k nám,“ řekl major.

„Dám si další cigaretu a vyrazíme to obhlédnout s Tesařem,“ konstatoval Psohlavec.

Detektivové společně s policejním technikem Jiřím Slámou vystoupili ze služebního auta před vilou Ivety Bachové v Praze Újezd. Před vchodem je čekal policista Alois Jirásek z místního oddělení.

„Tak, co se tady stalo?“ zeptal se ho Psohlavec.

„V půl dvanácté nám telefonovala paní Goldmanová, že se jí ztratila dcera. Jak víte, tak jde o známou zpěvačku. Vzhledem k tomu, co jsem zjistil při obhlídce přilehlého Milíčovského lesa a vzhledem k tomu, že nás její manžel informoval o telefonátu s únoscem, tak jsem se rozhodl přivolat Útvar pro zvláštní případy,“ začal vyprávět Alois Jirásek.

„Řekněte nám to postupně,“ přerušil ho Tesař.

„Telefonovala nám matka Ivety Bachové z vily dcery, od které má klíče. Měla tam s ní domluvenou schůzku na jedenáctou hodinu, protože chtěli jet na společný oběd. Bylo jí divné, že tam dcera není v domluvený čas. Když jí volala na mobil, tak zjistila, že ho má doma. Věděla, že každé ráno běhá a potom si zaplave ve venkovním bazénu za vilou. Když přišla k bazénu, tak tam našla suchý ručník připravený na lehátko. V botníku ve vstupní hale chyběly jedny z jejích běžeckých bot. Z toho usoudila, že dcera si šla běhat do lesa, kde se jí něco stalo. Začali jsme s kolegy prohledávat les za zahradou. Na lesní cestě, která je asi sto metrů od domu, jsme našli vykopanou jámu připomínající zakrytou past, do které někdo spadl a zanechal v ní stopy bot.“

„Pojďme se tam podívat,“ řekl Psohlavec.

„Její matka nám ještě řekla o výhružných mailech, které přišly na adresu uvedenou na internetových stránkách pro fanoušky,“ dodal policista Jirásek.

„Nejdřív se pojdme podívat do lesa na tu past a zajistit případné důkazy. Potom si promluvíme s její matkou,“ vyzval kolegy Tesař.

Detektivové, technik a místní policista obešli vilu a vstoupili do Milíčovského lesa.

„V minulosti zde bývala obora a bažantnice, které patřily k Milíčovskému dvoru. Les je přírodní památka, která zahrnuje čtyři přilehlé rybníky,“ řekl po vstupu do lesa Jirásek.

„Kudy teď?“ zeptal se na nejbližším rozcestí policejní technik Slamák, který vlácel velký kovový kufr s nástroji pro zajištění všech typů stop.

„Doleva, potom asi padesát metrů pořád rovně a na dalším rozcestí doprava podél kraje lesa,“ odpověděl Jirásek.

Po krátkém úseku po lesní cestě vinoucí se mezi smrky uviděli napříč cesty vykopanou past, do které se někdo probořil a v jejím okolí polámané křoví.

„Taková past na lesní cestě je neobvyklá. Jak jste si tohle místo spojili s Ivetou Bachovou?“ zeptal se Sláma Jiráška.

„V jámě jsme našli potítko na ruku se znakem Nike. Podle Goldmanové potítko stejné značky nosila na ruce při běhání její dcera. Asi jí sklouzlo z ruky, když se po proboření do pasti snažila dostat ven,“ odpověděl Jirásek.

Sláma vytáhl z kufru digitální fotoaparát a měřítko. Měřítka přikládá ke stopám bot a potom stopy ofotografoval. Při fotografování dával pozor na stíny stromů, které by mohly výsledek fotografování narušit. Potom ještě zdokumentoval stopy odlitím, pro které použil sádro. Na konec se zaměřil na tzv. pěšinku chůze. Změřil délku kroku, šířku chůze a zakreslil polohu bot při chůzi. Psohlavec se sehnul a z polámaného křoví vedle pasti sundal s pomocí pinzety dlouhý světlý vlas, který uložil do sáčku pro zajištění důkazů.

„Muselo to dát hodně práce zamaskovat tu jámu. Pád do jámy jí zastavil a únosce měl čas jí zpracovat. Asi se na ní po pádu vrhl a svázal jí ruce. To by vysvětlovalo stržení potítko z ruky. Pěšinka chůze obou osob od jámy na kraj lesa je blízko u sebe. Zřejmě jí spoutal ruce a vedl jí na kraj lesa k připravenému autu,“ řekl Tesař.

„Ještě nevíme, jestli se pádem nezranila. Michale, ty bys vykopal takovou jámu, aby si unesl ženu v lese?“ zeptal se Psohlavec.

„Marku, únosce chtěl mít jistotu, že jí zastaví. Po proboření do jámy jí mohl snadněji zpracovat. Na druhou stranu ho to muselo trvat nějaký čas, než to vykopal. Musel si na to přivstat, aby ho nikdo v lese neviděl. Je odpoledne, jsme tu už půl hodiny a nikoho jsme nepotkali,“ odpověděl Tesař.

„Je pondělí, první pracovní den. Lidi jsou teď ještě v práci. Už je podzimní počasí a v noci pršelo. To nám umožní lépe zachytit stopy bot,“ řekl Psohlavec.

„Nechme ještě technika zdokumentovat stopy a pojdme vyslechnout matku,“ řekl Tesař a vyrazil nazpět k vile.

Paní Goldmanová postávala před vilou, a jak detektivy uviděla, tak jim šla odemknout vrata v plotě.

„Zjistili jste něco?“ zeptala se.

„Našli jsme jeden světlý vlas na křoví vedle té jámy. Potřebuje kontrolní vzorek jejího vlasu pro porovnání,“ odpověděl Psohlavec.

„Kde ho mám vzít?“ zeptala se.

„Z hřebenu vaší dcery,“ odpověděl Psohlavec a dodal „Potřebujeme s vámi mluvit o těch výhružných e - mailech. A o všem co by pomohlo identifikovat únosce. Musel to být někdo, kdo zná její časový rozvrh. Věděl, kdy a kam chodí běhat. A především znal její adresu.“

„O to, aby každý věděl, kde bydlí, se postaral bulvární tisk. Po problémech, které měla s alkoholem, se na ní zaměřili novináři a pravidelně o ní psali. Adresa tohoto domu a jeho fotografie vyšly jednou v nedělní příloze zaměřené na život a domy českých celebrit. Tak pojdte dál do domu. Řeknu vám všechno, co budete potřebovat,“ reagovala Goldmanová.

Detektivové následovali starou ženu. Prošli vstupní halou, vystoupali po krátkém schodišti, za kterým se nacházela dlouhá chodba, na jejíchž stěnách byly pověšeny velké panoramatické fotografie mořského pobřeží s majákem. Na konci chodby byly dveře do velkého obývacího

pokoje s výhledem na zahradu s venkovním bazénem. Detektivové se posadili a Psohlavec položil další otázku.

„Kdy jste naposledy viděla nebo slyšela dceru?“

„Volala jsem jí ráno v osm, abych si potvrdila návštěvu u ní a společný oběd v restauraci,“ odpověděla třesoucím se hlasem.

„Kde má mobil a počítač? Máte přístup k té e-mailové schránce, kam jí chodily vyhrůžky?“ zeptal se Tesař.

„Mobil a počítač má v pracovně. Dveře vlevo na začátku chodby. Jednou se mi svěřila, že jí chodí sprosté maily. Trvala jsem na tom, aby mi je ukázala a vše nahlásila policii. Zprávy mi ukázala. Předtím se dívala do diáře v kožených deskách, kde měla zapsáno heslo,“ odpověděla.

Detektivové vstoupili do malého pokoje. Na stěnách byly pověšeny obrazy Říma a Benátek. Za pohovkou stál malý počítačový stolek, na kterém byl položený notebook a mobil. Z mobilu zjistili, že poslední hovor měla Iveta s manželem v půl deváté ráno. Po zapnutí počítače se objevil požadavek na zadání přístupového hesla.

„Víte, kde má ten diář?“ zeptal se Tesař.

„Asi na stole v kuchyni. Měla sice tuto pracovnu, ale nejradši seděla v kuchyni, kde měla druhou televizi a na stole si psala hudební nápady a texty. Dojdu se tam podívat, a pokud tam bude, tak ho přinesu.“

Za chvíle se vrátila s diářem v ruce. Tesař ho rozevřel a na poslední straně našel seznam názvů e-mailových schránek a přístupových hesel. Tesaře zaujala schránka s názvem fanousci@ivetabachova.cz a přístupovým heslem Ester1928. Když Tesař vyslovil heslo nahlas, tak paní Goldmanová vysvětlila: „Ester je moje jméno a v roce 1928 jsem se narodila.“

Tesař heslo použil pro přístup do počítače a později pro otevření emailové schránky. Ve schránce bylo třicet jedna přijatých zpráv z adresy friend@centrum.cz. Každá zpráva byla napsaná v jiný den